

det offentlige, Staten, der forlanger, at de døvstumme Børn i en vis Alder skulle ind paa Institutterne. Jeg havde Lyst til over for den Betragtning at gøre opmærksom paa, at vi netop i Dag have vedtaget et Lovforslag om de fattiges Kasser, hvor der ved 2den Behandling enstemmig her i Folketinget efter enstemmig Indstilling fra Udvalget blev indsat en Bestemmelse om, at hvis der er ydet Understøttelse af de fattiges Kasser til Familier, hvis Forsørgere ere indkaldte i Anledning af den ekstraordinære Indkaldelse, saa skal alligevel for det første vedkommende Fattiggkasse selv udrede $\frac{1}{4}$ af Omkostningerne, og af de $\frac{3}{4}$, som skulle gaa over paa Kommunen, skal Staten kun tage $\frac{1}{3}$, mens altsaa Kommunekassen selv skal tage de $\frac{2}{3}$. Der har man altsaa — for Resten i god Overensstemmelse med den Praksis, man gennem mange Aar har fulgt — holdt paa dette, at den Myndighed, som skønner over, hvorvidt der er Trang, skal ogsaa betale sin Part af de Udgifter, som ere forbundne med, at der skønnes netop, som der skønnes. Jeg nævner dette, fordi jeg mener, at er der noget Sted, hvor det kan siges, at det er Staten, som kræver, at vedkommende skulle give Møde, saa er det netop her, hvor der er Tale om ekstraordinær Indkaldelse til Krigstjeneste, og her lige saa fuldt som hvor der er Tale om døvstummes Undervisning. Jeg er slet ikke forundret over, at Folketinget tog det Standpunkt, det tog der, fordi det er i god Overensstemmelse med det Standpunkt, man gennem mange Aar har indtaget: at man ikke lader en Myndighed skønne over Trangen og en anden Myndighed betale.

Ud fra disse Betragtninger kunde der maaske nok for mig, som har beskæftiget mig lidt med denne Sag, have været Anledning til at stille Ændringsforslag om at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, det fik ved tredje Behandling her i Tinget. Naar jeg ikke har gjort det, men har til ladt mig at stille et Ændringsforslag, hvorefter det sidste Punktum skal udgaa, saaledes at altsaa § 2, hvis dette Ændringsforslag vedtages, kun siger, at Betalingen for en Eleves Ophold og Undervisning i Statens Døvstummeanstalter skal fra 1ste April 1904 være 300 Kr. aarlig, er det for det første i Erkendelse af, at det sidste Punktum i § 2 jo kun er en Bibestemmelse i Forslaget. Det væsentlige i Forslaget er jo dette, at der oprettes en ny Afdeling, eller rettere, at der bestemmes, at der skal være en særlig Forstander for

den ene af de to Afdelinger, som nu ere i Fredericia, og at Betalingen sættes op til 300 Kr. — Men dernæst er det ogsaa, fordi jeg gerne vil have Lov til at gaa ud fra, at der er en Mulighed for, at Indenrigsministeren, under hvem Forsørgelses-spørgsmaalet jo i en væsentlig Grad, eller rettere, i egentligste Forstand hører, vil tage Spørgsmaalet ikke alene om Betalingen for de døvstumme, men om en hel Række andre Ting, som kunne sammenstilles dermed, op til en samlet Overvejelse, og at der paa den Maade senere vil blive Lejlighed for Tinget til at komme til at beskæftige sig med denne Sag.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at der her i Folketinget den 4. Marts 1901 blev vedtaget en Forandring i Fattiglovens § 61. Denne Paragraf er i sin ny Affattelse ikke ret lang, og jeg turde maaske udbede mig den højterede Formands Tilladelse til at læse den op. Den lyder saaledes: „De Omkostninger, der udredes af det offentlige til Opdragelse, Underhold, Forsørgelse, Kur og Pleje for blinde, døvstumme, Idioter, sindssyge, Epileptikere, vanføre, lemlæstede, tuberkuløse, skrofuløse og Lupuspatienter, betragtes ikke som Fattighjælp, for saa vidt de paagældende ere anbragte paa Statsanstalter eller paa dertil af Staten godkendte Anstalter.“ Denne Lov siger altsaa, at de Udgifter, der udredes paa Grund af de her nævnte forskellige Sygdomme, for saa vidt der skal betales for dem eller i Anledning af dem af det offentlige, ikke skulle betragtes som Fattighjælp. Nu er det, jeg siger, at der er al Anledning til at faa en fælles og ensartet Ordning for samtlige de her i den anførte § 61 i Fattigloven nævnte Sygdomme, saaledes at det ikke bliver som nu, at der i de forskellige Amter følges forskellige Regler. Der er jo nemlig nu Amter, hvor man f. Eks. lægger Halvdelen af disse Omkostninger paa Amtsfattiggkassen, og den anden Halvdel falder saa paa vedkommende Kommuner; der er andre Amter, hvor man tager $\frac{1}{3}$ eller maaske kun $\frac{1}{4}$ af Amtsfattiggkassen, og jeg tør ikke benægte, at der er Amter, hvor man slet ingen Ting udreder af Amtsfattiggkassen, men lader Kommunerne udrede det hele. Jeg tror, at dette er i overordentlig Grad uheldigt, og jeg synes, at der kunde være Grund til at indskrænke det Lovforslag, hvis eneste Behandling vi nu beskæftige os med, til kun at gælde det, der er Hovedsagen, nemlig Bestemmelserne om, at der ansættes en Forstander ved den saa-